

Sygn. akt OSD 47/14

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych
z dnia 16.10.2014 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w składzie

Przewodniczący: r.pr. Waldemar Lewandowski

członkowie: r.pr. Grzegorz Kowalik

r.pr. Laura Mnich

Protokolant: apl. radc. Anna Duewel

Po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16.10.2014 r. zażalenia na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP z dnia 29.08.2014 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia sygn. akt RD w sprawie r.pr.

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Danieli Sosin

postanawia:

1. Utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 29.08.2014 sygn. akt. RD o odmowie wszczęcia dochodzenia.
2. Kosztami postępowania w kwocie 542,70 zł obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych

Laura Mnich

Lewandowski

Kowalik

OSD 47/14

UZASADNIENIE

Dnia 20.09.2013 r. Pani [REDAKTOWANO] wnieśli skargę do Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANO] (zwanej dalej również „OIRP”) przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANO] w związku z możliwością popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego przejawiającego się w podważaniu postanowienia ugody sądowej zawartej przez skarżących ze [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] oraz celowym przewlekaniu postępowania sądowego toczącego się przed Sądem Okręgowym [REDAKTOWANO] Wydział Cywilny, sygn. akt [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] poprzez składanie pism zawierających braki formalne.

Postanowieniem z dnia 29.08.2014 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANO], po przeprowadzeniu czynności sprawdzających na skutek zawiadomienia dokonanego przez [REDAKTOWANO] o możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego w sprawie o sygn. akt [REDAKTOWANO] odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Dnia 09.09.2014 r. Pani [REDAKTOWANO] złożyli zażalenie na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANO] z dnia 29.08.2014 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 02.11.2009 r. Państwo [REDAKTOWANO] wystąpili przeciwko [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] w imieniu której działał radca prawny [REDAKTOWANO] o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu na odrębną własność samodzielnego lokalu mieszkalnego nr 3 położonego [REDAKTOWANO] przy [REDAKTOWANO] wraz z przynależnym do przedmiotowego lokalu udziałem w częściach wspólnych budynku i innych urządzeniach nie służących wyłącznie do użytku właścicieli lokali oraz we współwłasności działki gruntu [REDAKTOWANO]. W przedmiotowej sprawie w dnia 07.12.2009 r. strony zawarły ugodę sądową przed Sądem Okręgowym [REDAKTOWANO].

Wydział [redacted] Cywilny, sygn. akt. [redacted]

Dowód:

- pozew [redacted] z dnia 02.11.2009 r. – k. 30-32;
- protokół z dnia 07.12.2009 r. – k. 39-41.

Państwo [redacted] w dniu 23.12.2009 r. na podstawie ww. ugody złożyli wniosek do Sądu o wydzielenie z księgi wieczystej lokalu nr 3 i założenie dla tegoż lokalu nowej księgi wieczystej z wpisem prawa własności na ich rzecz. Sąd Rejonowy [redacted] [redacted] postanowieniem z dnia 16.10.2010 r. odmówił dokonania wpisu, jednak na skutek apelacji wnioskodawców Sąd Okręgowy [redacted] postanowieniem z dnia 29.07.2010 r. zmienił zaskarżone postanowienie i nakazał Sądowi Rejonowemu dokonanie wpisu zgodnie z żądaniem wniosku z dnia 23.12.2009 r.

Dowód:

- wniosek z dnia 23.12.2009 r.
- postanowienie Sądu Rejonowego [redacted] z dnia 16.10.2010r.
- postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 29.07.2010 r. – k. 79-81.

Zgodnie z treścią księgi wieczystej nr [redacted] prowadzonej dla lokalu nr 3 przy ul. [redacted] z własnością tego lokalu związany jest udział w nieruchomości wspólnej, którą stanowi grunt oraz część budynku i urządzenia, który wynosi 18370 / 100000.

Dowód:

- wydruk internetowy z księgi wieczystej nr [redacted] – k. 48-50.

Niezależnie od powyższego, wnioskiem z dnia 26.07.2011 r. skarżący, działając początkowo samodzielnie, a następnie reprezentowani przez adwokata ustanowionego z urzędu, wnieśli o podział do korzystania z nieruchomości gruntowej zabudowanej budynkiem mieszkalnym położonej [redacted] obręb [redacted] działka [redacted] poprzez przyznanie wnioskodawcom do wyłącznego korzystania niezabudowanej części działki.

Podkreślenia wymaga fakt, iż Sąd pismami z dnia 27.09.2011 r., 09.01.2012 r., 08.02.2012 r. wzywał pełnomocnika wnioskodawców do uzupełnienia braków formalnych wniosku.

Dowód:

- wniosek o podział do korzystania z nieruchomości wraz z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu z dnia 26.07.2011 r. – k. 54-59;
- wezwanie pełnomocnika z dnia 27.09.2011 r. do usunięcia braków formalnych wniosku – k. 23;
- wezwanie pełnomocnika z dnia 09.01.2012 r. do usunięcia braków formalnych wniosku – k. 64;
- wezwanie pełnomocnika z dnia 08.02.2012 r. do usunięcia braków formalnych wniosku – k. 65.

W odpowiedzi na powyższy wniosek radca prawny [REDACTED], działając w imieniu uczestnika postępowania [REDACTED] [REDACTED] wniósł o oddalenie wniosku. W uzasadnieniu odpowiedzi na wniosek radca prawny [REDACTED] wskazał, iż w okolicznościach przedmiotowej sprawy zawarte we wniosku żądanie nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach. Jako zasadniczy argument przeciwko żądaniu wnioskodawców wskazano to, że zawarte w kodeksie cywilnym przepisy normujące zasady zarządu rzeczą wspólną (tj. przepisy od art. 195 do art. 221 k.c.) nie znajdują zastosowania w przedmiotowej sprawie. Brak możliwości stosowania tych przepisów wynika z przepisu art. 19 ustawy z dnia 24.06.1994 r. o własności lokali, który stanowi, iż zawarte w kodeksie cywilnym a także w kodeksie postępowania cywilnego unormowania dotyczące zarządu nieruchomością wspólną stosuje się tylko wówczas, gdy liczba lokali wyodrębnionych i niewyodrębnionych, wchodzących w skład wspólnoty mieszkaniowej, nie jest większa niż siedem. Tymczasem wspólnota mieszkaniowa, w skład, której wchodzi lokal Wnioskodawców nie spełnia ww. kryterium (nie więcej niż 7 lokali), które - z mocy art. 19 u.w.l - pozwala stosować przepisy k.c. Wspólnota, do której przynależy lokal Wnioskodawców obejmuje bowiem łącznie 49 lokali mieszkalnych. Nadto pełnomocnik Spółdzielni wskazał, że regulujące zarząd nieruchomością wspólną przepisy k.c. mogą być stosowane także w tzw. „dużych”

Warten

wspólnotach mieszkaniowych, o ile tylko wolę taką - w ramach stosownej umowy - wyrażą członkowie wspólnoty. Jednakże członkowie tworzący wspólnotę przy [redacted] w skład której wchodzi min. lokal Wnioskodawców) nie zawarli tego rodzaju umowy, co oznacza, iż w sprawie zastosowanie mogą mieć wyłącznie przepisy ustawy o własności lokali. Pełnomocnik [redacted] zarzucił, że okolicznościach przedmiotowej sprawy nie zachodzi żadna szczególna okoliczność, która uzasadniałaby wydzielenie części nieruchomości wspólnej do wyłącznego korzystania przez Wnioskodawców. Zawarte we wniosku żądania zmierzają bowiem wyłącznie do zaspokojenia indywidualnych interesów (potrzeb) Wnioskodawców i to kosztem uprawnień przysługujących pozostałym członkom wspólnoty. Zgodnie z art. 12 ust. 1 u.w.l. wszyscy członkowie wspólnoty mieszkaniowej w równym stopniu mają prawo do współposiadania i współkorzystania z całej nieruchomości wspólnej (chodników, dróg dojazdowych, podwórz, parkingów, placów zabaw itp.), a żądanie Wnioskodawców niewątpliwie dąży do ograniczenia tych uprawnień. Wszak ewentualne uwzględnienie zawartego we wniosku żądania będzie równoznaczne z naruszeniem prawa do współposiadania i współkorzystania z nieruchomości wspólnej, które - z mocy art. 12 ust. 1 u.w.l. - w równym stopniu przysługuje wszystkim członkom wspólnoty, co (zgodnie z powyższymi uwagami) czyni owo żądanie niedopuszczalnym.

Podkreślono, że [redacted] nie jest obojętna na okoliczność, iż Wnioskodawcy są osobami niepełnosprawnymi. Jednakże musi brać pod uwagę fakt, iż problem niepełnosprawności dotyczy także innych osób zamieszkujących w jej zasobach. Mając to wszystko na uwadze, na każdym parkingu spółdzielczym wyznaczonych zostało po kilka rotacyjnych miejsc postojowych dla osób niepełnosprawnych. Miejsca te oznaczone zostały kopertą oraz znakiem pionowym jednakże są one dostępne dla każdego członka, który stosowną kartę parkingową osoby niepełnosprawnej. W taki też sposób [redacted] wyznaczyła dwa miejsca parkingowe dla osób niepełnosprawnych przed - zamieszkiwanym przez Wnioskodawców - budynkiem przy ul. [redacted]

Podkreślono, że wyjaśnienia odnośnie miejsc parkingowych dla niepełnosprawnych były udzielane Wnioskodawcom wielokrotnie, tak w drodze bezpośredniej korespondencji, jak i w ramach - uruchomionego przez nich - postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez Pełnomocnika Rządu do spraw Osób Niepełnosprawnych.

Handwritten signature and initials in the bottom right corner of the page.

Pełnomocnik uczestnika radca prawny [REDACTED] podkreślił fakt, że Wnioskodawcy - uzasadniając zawarte we wniosku żądanie - posługują się nieprawidłową wielkością przysługującego im udziału w nieruchomości wspólnej. W rzeczywistości bowiem udział ten nie wynosi 1,837%, a nie jak wskazują Wnioskodawcy - 18,37%. Jeśli porówna się ilość mieszkalnych lokali wchodzących w skład nieruchomości przy ul. [REDACTED] (49 lokali wyodrębnionych i niewyodrębnionych) oraz łączną ich powierzchnię (3.259,06 m²) owa wadliwość w określeniu przez Wnioskodawców w nieruchomości wspólnej staje się widoczna „na pierwszy rzut oka” (przy takiej ilości lokali oraz łącznej ich powierzchni, bez bliższej analizy sprawy, zauważyć można, iż niemal 20% udział w nieruchomości wspólnej nie może być związany z jednym lokalem o pow. 64,90 m²).

Pełnomocnik wyjaśnił dalej, że faktem jest natomiast, iż podawany przez Wnioskodawców (błędny) udział został ujawniony w księdze wieczystej urządzonej dla - posiadanego przez nich - lokalu przy ul. [REDACTED]. Błąd ten był następstwem omyłki (w istocie rzeczy pisarskiej), do jakiej doszło na etapie sporządzania ugody sądowej z dnia 7 grudnia 2009, na mocy której lokal przy ul. [REDACTED] przyznano Wnioskodawcom „na odrębną własność”. W ugodzie tej wskazano, iż udział Wnioskodawców w nieruchomości wspólnej wynosi 1837/10.000 podczas gdy jego prawidłowa wysokość to 1837/100.000.

Zdaniem uczestnika postępowania Wnioskodawcy mają pełną świadomość tego, iż - na skutek opisanej omyłki - wartość udziału w nieruchomości wspólnej, jaki „otrzymali” jest dziesięciokrotnie wyższa od tej, która rzeczywiście „przynależy” do ich lokalu. Kwestia nieprawidłowego oznaczenia udziału w nieruchomości wspólnej była już bowiem kilkakrotnie wyjaśniana Wnioskodawcom w toku różnego rodzaju postępowań. Pierwszym takim postępowaniem, przy którym „wyłynął” problem wadliwego oznaczenia udziału było postępowanie wieczystoksięgowe, w ramach którego Wnioskodawcy ubiegali się o wpisanie do księgi wieczystej „przekazanego” im lokalu. Następnie kwestia błędnego oznaczenia wpisu była wyjaśniana Wnioskodawcom zarówno bezpośrednio przez organy [REDACTED] jak również w toku postępowania przed Rzecznikiem Praw Obywatelskich, w ramach którego Wnioskodawcy również domagali się przyznania przez Spółdzielnię miejsca parkingowego „na wyłączność”; wskazując - jako uzasadnienie swojego żądania iż przysługujący im w nieruchomości wspólnej udział wynosi 18,37%

Pomimo udzielanych wyjaśnień w ramach w/w procedur Wnioskodawcy w dalszym ciągu powołują się na okolicznością posiadania udziału w nieruchomości wspólnej w zawyżonej wysokości. Zdaniem uczestnika postępowania, w tych okolicznościach zachowania Wnioskodawców nie można więc traktować inaczej jako, podjętej w złej wierze, próby wykorzystania zaistniałej omyłki (błędu) dla osiągnięcia określonych uprawnień (korzyści).

Dowód:

- pismo radcy prawnego [REDACTED] z dnia 30.03.2012r. – k. 70-77.

Postanowieniem z dnia 15.03.2013 r. Sąd Rejonowy [REDACTED] Wydział Cywilny, oddalił wniosek wnioskodawców oraz oddalił wniosek uczestnika postępowania o zasądzenie od wnioskodawców na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania.

Dowód:

- postanowienie z dnia 15.03.2013 r. Sądu Rejonowego [REDACTED], sygn. akt [REDACTED]

Pełnomocnik wnioskodawców zaskarżył ww. postanowienie apelacją z dnia 30.04.2013 r. Pismem z dnia 14.05.2013 r. Sąd wezwał pełnomocnika wnioskodawców do uzupełnienia braków formalnych apelacji.

Dowód:

- apelacja wnioskodawców z dnia 30.04.2013 r. od postanowienia [REDACTED] Wydziału Cywilnego z dnia 15.03.2013 r. – k. 141-146;
- wezwanie z dnia 14.05.2013 r. do uzupełnienia braków formalnych apelacji – k. 147.

Radca prawny [REDACTED] złożył odpowiedź na apelację wniesioną przez wnioskodawców w dniu 30.04.2013 r.

Wers
M

Dowód:

- odpowiedź na apelację z dnia 13.06.2013 r. – k. 149-152.

Na skutek apelacji wnioskodawców Sąd Okręgowy [redacted] Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 05.12.2013 r. uchylił zaskarżone postanowienie w całości i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Dowód:

- postanowienie Sądu Okręgowego [redacted] Wydział Cywilny- Odwoławczy z dnia 05.12.2013 r. wraz z uzasadnieniem – k. 162-173.

Uczestnik postępowania zaskarżył powyższe postanowienie zażaleniem z dnia 4 lutego 2014r.

Dowód:

- zażalenie uczestnika postępowania na postanowienie Sądu Okręgowego [redacted] z dnia 05.12.2013 r. – k. 174-177.

Sąd zważył co następuje:

Na podstawie przedstawionego materiału dowodowego oraz ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że odwołanie Pani [redacted] nie zasługuje na uwzględnienie. Tym samym na podstawie art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 1982 r., Nr 10, poz. 65 z późn. zm.), Sąd postanowił utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 29.08.2014 r. w sprawie o sygn. akt RD [redacted] o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Analizując stan faktyczny, Sąd nie stwierdził podstaw do uchylenia postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 29.08.2014 r. W ocenie Sądu postępowanie zostało przeprowadzone w prawidłowy sposób. Sąd nie ustalił również przestępstw, które warunkowałyby odpowiedzialność dyscyplinarną radcy prawnego [redacted] na

na

podstawie art. 64 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 11 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego jak również za dokonanie czynów sprzecznych ze ślubowaniem radcowskim lub z zasadami etyki radcy prawnego. Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 1 lit. Kodeksu Etyki Radcy Prawnego – radca prawny zobowiązany jest do wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością.

W niniejszej sprawie Sąd nie stwierdził popełnienia przez radcę prawnego [REDACTED] [REDACTED] czynów które mogłyby zostać zakwalifikowane jako przewinienie dyscyplinarne.

Zasada domniemania niewinności w ocenie Sądu Dyscyplinarnego musiała znaleźć w tym przypadku zastosowanie. Sąd nie doszukał się w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie żadnego dowodu na to, iż radca prawny [REDACTED] dopuścił się

zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego. Radca prawny [REDACTED]

wykonywał swoje obowiązki zgodnie z wymogami fachowości jakie nakłada na radcę prawnego ustawa i zasady etyki. Żadne z działań radcy prawnego podjęte podczas trwających postępowań nie może zostać zakwalifikowane jako celowe powodowanie

przewlekłości powstępowania. Skarżący twierdzili, iż radca prawny [REDACTED] z

premedytacją składał pisma procesowe zawierające braki formalne, podczas gdy w trakcie postępowań Sąd cztery razy wzywał do uzupełnienia braków formalnych składanych pism - ale pełnomocnika skarżących – adwokata ustanowionego z urzędu dla skarżących w tym procesie.

Radca prawny [REDACTED] uzupełniając jeden raz brak formalny w minimalnym stopniu wpłynął na szybkość postępowania. W ocenie Sądu skarżący mogą mieć pretensje, co najwyżej, do swojego pełnomocnika ustanowionego przez Sąd cywilny z urzędu w przedmiotowej sprawie.

W ocenie Sądu poziom negatywnych emocji oraz nieznanostwo prawa wpływa niewątpliwie na nieprawidłową ocenę skarżących zachowania radcy prawnego [REDACTED]. Skarżący przypisują radcy prawnemu [REDACTED]

[REDACTED] wszelkie negatywne konsekwencje jakie ich spotykają ze strony [REDACTED]

[REDACTED] z którą są w wieloletnim prawnym sporze. Spór ten obudowany jest dużym

pokładem negatywnych emocji, które skarżący przekładają na osobę radcy prawnego

[REDACTED], posądzając go nawet o publikację informacji o ich zadłużeniu wobec

Handwritten signature and initials

[REDACTED] na stronie internetowej [REDACTED] oraz o inne, ale bliżej nie określone, wykroczenia przeciwko ich prawom.

Wbrew twierdzeniom skarżących, radca prawny [REDACTED] w żadnym z pism procesowych nie kwestionował zawartej przez strony ugody z dnia 07.12.2009 r. – wskazywał jedynie na oczywistą omyłkę pisarską w treści tejże ugody. W ugodzie wskazano bowiem, że udział Wnioskodawców w nieruchomości wspólnej wynosi 1837/10.000 podczas gdy prawidłowa (faktyczna) wysokość tego udziału wynosi: 1837/100.000.

Jak słusznie zauważył Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie jest rzeczą postępowania dyscyplinarnego rozstrzygnięcie sporów merytorycznych pomiędzy stronami, a weryfikacja zgodności postępowania radcy prawnego z przepisami ustawy o radcach prawnych oraz postanowieniami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W ocenie Sądu nie sposób dostrzec w zachowaniu radcy prawnego [REDACTED] znamion popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Zgodnie z powyższym, w wyniku nie stwierdzenia naruszenia przepisów ustawy o radcach prawnych oraz przepisów Kodeksu etyki radcy prawnego, należało uznać, iż radca prawny [REDACTED] czynu zabronionego nie popełnił, a więc należało, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 74¹ ustawy o radcach prawnych utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDACTED] z dnia 29.08.2014 r. o sygn. akt: [REDACTED]

Koszty postępowania dyscyplinarnego w kwocie 542,70 zł ponosi Okręgowa Izba Radców Prawnych [REDACTED]

Anna Ilmich

G. Kowal

Meira

Pouczenie:

Postanowienie niniejsze jest prawomocne i nie przysługuje od niego środek zaskarżenia.